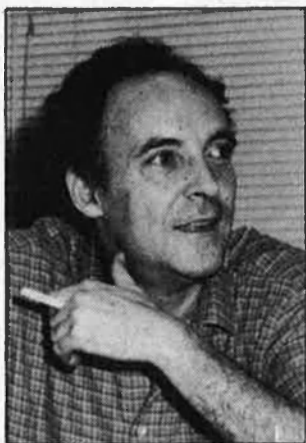

Arròs a banda

Ramon Barnils

Paco

Llegia l'altre dia aquesta revista i hi vaig veure que el director, Paco Pérez Moragon, plegava: «EL TEMPS té un nou director i jo me'n torne a les meues ocupacions habituals.» Ja ho sabia. Deia també el Paco que aquesta notícia era escrita des del començament de la revista. Ho sabia també, des del dia en què el vaig conèixer en carn i ossos. Era a la plaça de la Universitat de Barcelona, sopant a l'aire lliure, amb el nostre senyoret i l'historiador Culla i Clarà, que feia d'alcavot. El nostre senyoret, Climent només de nom, va explicar que finalment treia una revista i que Paco Pérez en seria el director.

El nomenat es va passar el sopar amb els ulls clavats a terra i sense obrir boca. Alternativament, xumava la pipa i es posava vermell; de vegades xumava, es posava vermell, callava i mirava a terra, tot alhora. Vaig pensar que aquell paio era perillós i que faria allò que deien que farien.

No gaire més de dos anys després, tenim una revista setmanal d'informació general, d'abast gairebé nacional i amb pretensions. Ser una revista normal en un país normal.

O sigui, allò que, les persones dedicades a l'especulació angèlica, les desanima tant, i que en diuen un peix que es mossega la cua: no hi ha país normal sense informació normal i no es pot fer informació normal sense un país normal.

Entre els molts defectes del Paco hi ha el de la tossuderia, de manera que es va deixar de peixos que es mosseguen la cua i

d'altres entreteniments per a savis d'arxiu i ell, que és un savi d'arxiu, es va posar a fer de periodista.

Va agafar l'ofici per uns quants dels caps per on s'agafa: s'hi va dedicar vint-i-quatre hores al dia, tres-cents seixanta-cinc dies l'any —no ha fet vacances; no he tingut mai problemes per dictar aquest article: si no el passava el dia assenyalat a l'organigrama, el Paco me'l podia agafar a casa seva i en dia de festa—. Si mai se m'acudia una idea crua per a la revista, la podia engegar sense cuinar al Paco, amb l'absoluta seguretat que en faria exactament el que li donés la gana a ell: cuinar-la o deixar-la per a les potes dels cavalls. Si mai havíem d'anar plegats a vendre la revista en aquest poble o en aquella ciutat, era matemàtic: jo podria fer tots els jocs artificials que em passessin per la neura en aquell moment, perquè, després, el Paco extreia de la butxaca pistolera un paper acuradament redactat, amb totes les dades necessàries per a la correcta venda del producte.

Ara el Paco diu que se'n va. I, ara que hi penso, jo també me'n vaig a una altra secció d'aquest mateix muntatge. Dic jo: —Arròs cada dia acaba atipant.

Diu el Paco:

—Me'n vaig sense alegria i sense tristesa.

Ja ho deia jo, que és un paio perillós. Per això mateix, Paco, director, col·legui, ves que et dic: si mai em tornaven a dir de sopar amb tu, la resposta tornaria a ser que sí. □

PANTAI X, **CLUB DE MARES ESPORTIVES** **i THE COLLIDORS (de Taronja)**

DIVENDRES, 25 D'ABRIL - 10'30 de la nit

CINE PISCINA d'ALZIRA

ENTRADA
ÚNICA:
300 PELES

ORGANITZA: COL·LECTIU D'ALZIRA

**UNITAT DEL
POBLE**
VALENCIA